

Na sluitingstijd in een winkelcentrum blijven totdat iemand je komt verwijderen

Een voorstelling die je niet kunt zien, loopt
bijna ten einde. Een enorme man met een camera
legt alles vast, komt overeind uit hurkpositie
als een wankende reus.

Als je in het publiek gaat zitten, geef je
toestemming om bekeken te worden.

Mijn moeder drinkt ijsthee,
want ze moet nog naar huis rijden.
Ik zie oude mensen die te langzaam
de straat oversteken misschien
weten ze nog niet hoe traag ze zijn geworden.

Het is warm in de auto het
kan goed zijn om je eens te laten verregenen maar
je moet weten dat nat worden
niet hetzelfde is als koud worden.
Als je jezelf laat zakken in een lauwwarm zwembad,
dan voel je daar niks van.

Toen je klein was,
kon je iedereen zien veranderen.
In een zomer kon je groter worden
dan al je klasgenoten.
Een vriendinnetje liet me haar okselhaar zien
op het schoolplein.
Ze droeg een topje onder haar shirt
en ik begreep niet waarom.

Mensen vragen me waar ik naartoe wil,
maar ik wil nergens heen.
Later als ik groot ben,
wil ik een dagje naar Zandvoort
om naar de zee te staren.
Ik zal mijn voeten ingraven en kijken
of ik nog om kan vallen.

Ooit moet het gebeuren:
ouder worden en alles kwijtraken.
Je kan je tenen niet meer aanraken en
je vriendinnen gaan dood en je
weet dat je nog iets bent verloren je
kan je niet herinneren wat maar
je kunt zien wie het nog heeft.

Ze zeggen dat je moet blijven bewegen.
Op alles wat stilstaat, kan zich stof verzamelen.
Ook voor jou maken we geen uitzondering.
We gaan zo sluiten,

je kan nergens zomaar blijven.

Weet je nog hoe je moet drijven?

Mijn vader leeft al meer dan een jaar onder water.
De dagen drijven aan hem voorbij.
Soms kan hij ze grijpen.

Laten we samen een metafoor bouwen,
die sterk genoeg is om je gewicht te dragen.
Moeilijk zal het niet zijn, want
je wordt met de dag lichter.

Je praat steeds meer over anorexia.
Niet voor jezelf, maar
er zijn mensen die zich helemaal niet goed voelen,
zonder dat daar een reden voor is.
Ze draaien hun schouders als ze door een deur moeten,
denkend dat ze niet zullen passen.

Maar papa, we weten toch al lang dat happiness
een theesmaakje is,
dat je plafond een magneet is en elk bed
gemaakt is van blijzand.
Iedere keer dat je opstaat,
is een kleine overwinning.

Op een dag zal ik een enorme broccoli in de tuin planten,
die diepe wortels zal maken die alles zullen overwoekeren.
Mijn vader zal hem in minuscule stukjes snijden.
Bouillonblokjes uit zijn wikkels halen en
op zijn handen laten smelten als bruisballen.
En eindelijk zal alles soep zijn.

Kuthond Kira

Ik loop alleen naar huis en het is donker.

“Blijf je even aan de lijn?”

Ik zie mensen hun hond uitlaten

en ik denk aan je.

Kiiiiiiira...

Ik zie silhouetten tegen hun ramen er is altijd
licht te vinden in de stad.

Een engel houdt me in de gaten

vanaf zijn balkon. Hij rookt en waakt,

rookt en waakt.

Het is afgekoeld en ik draag

wel een jas maar toch

enkel blote benen tegen de nacht.

Benen om in te bijten.

Dat is wat jij zou denken.

Kiiiiiiira...

Mijn sandalen slaan tegen de stoep.

Ik ben geluid in een leeg landschap.

Kiiiiiiira...

Een tegenligger komt me mompelend tegemoet.

Mensen die in zichzelf praten zijn gelukkig

al in gesprek. Die vallen je niet lastig.

Ergens ver weg blaft een hond

en ik ken haar.

Ik zie haar nooit maar ik hoor

hoe kinderen haar roepen

tot diep in de nacht

Kiiiiira... Kiiiiira...

Kiiiiiraaaaaa...

Geluiden stromen over de straat

Nagels op tegels

Een langgerekte hondenhuil

Stemmen die dichterbij komen

Kiiiiira... Kira? Kiiiiira... Kira!

Ik klem mijn hand om mijn telefoon

als om een wapen

“Ben je er nog?”

Ik begin sneller te lopen steeds

sneller

Ik moet niet rennen want ik ben niet

sneller

Ik moet niet bang zijn want

dat ruikt ze.

Kira kan je ruiken
Kira komt dichterbij
Kira hijgt op je enkels
Voel je dat?

.....Kira?